

1

Stotřicetikilový Salvatore Pitera, oblečený do světle modrého běžeckého úboru a s kouřovými slunečními brýlemi, vyšel z Frankovy originální pizzerie na Spring Street. V ruce držel kus pizzy, příliš horké na to, aby se dala jíst, a během kličkování pouličním provozem na ni usilovně foukal.

Na rohu Elizabeth Street minul společenský klub. Před klubem posedávala na otlučených židlích skupinka staříků a popíjela espresso.

„Hej, Paruko! Sally Paruko!“ zakřičel na něj jeden z nich. Staříci se rozesmáli. Nejstarší z nich, v černé bundě a rozepnuté bílé košili, odložil šálek. „Hej, Sally! Co tak vesele poskakuješ? Dostal jsi nějaké prachy nebo co?“

„Nechci, aby mi ta zasraná pizza spadla na boty,“ odpověděl jim Sally.

„Paruko,“ pronesl další piják espressa, „ale to, co máš na hlavě, vypadá skvěle!“

Staříci se zasmáli. Sally pokračoval západním směrem, ve tváři náhle brunátný, se zuby zatnutými, s pohledem upřeným na nové běžecké boty značky Bally. Když zmizel z jejich dohledu, zkontroloval, zda má vlasy na svém místě.

Tři mladí muži v pocákaných bílých kuchařských zástěrách a černobíle kostkovaných kalhotách postávali před restaurací Dreadnaught. Nejvyšší z nich, šéfkuchař, byl bledý a hubený a dlouhé hnědé vlasy mu vlnitě trčely zpod kuchařské čepice. V ruce držel svazek *Larousse gastronomique* a zuřivě listoval jeho stránkami. Čepici měl posazenou vysoko do čela a připlácnutou k hlavě. V ústech se mu kývala cigareta.

„*Beurre blanc, beurre blanc, beurre blanc*,“ mumlal si. Tommy mu nahlížel přes rameno. Tmavší, ne tak vysoký jako šéf, s vlasy trčícími jako ostny se podobal mladému Trockému. Ramena mu zahaloval vybledlý modrý šátek. Za páskem zástěry měl zastrčené dvě kuchyňské utěrky, na každé straně jednu, a na černých vojenských botách lpěla vrstva zbytků jídel. Netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou, zatímco šéf listoval v knize. Ricky, nejmladší z nich, s řídnoucími světlými vlasy, nahlížel přes šéfovo druhé rameno a čistil si nehty malým nožem na ovoce a zeleninu. V ústech žmoulal umělohmotné koktejlové brčko.

„Říkám vám to jasně,“ pronesl šéf, „do originálního *beurre blanc* nepatří, opakuji, nepatří smetana! Žádná smetana... jasně? Koukněte se...“ Ukázal na stránku v *Larroussovi*. „Je tam snad nějaká zmínka o smetaně? Není... když přidáte smetanu, není to *beurre blanc*.“*

Tommy, jeho *sous-chef*** , odvrátil zrak od knihy a pravil: „Ještěže jsem se nevsadil.“ Sáhł do kapsy na hrudi, vytáhl marlborku a zapálil si. „Tak co to tedy budeme servírovat?“

* *Beurre blanc* (doslova „bílé máslo“) je francouzská máslová omáčka z šalotky, másla, citronové šťávy a bílého vína. Podle původního receptu se do ní skutečně smetana nesmí přidávat, velmi často se to ale dělá, protože pak se z ní při zchladnutí nevysráží zpátky máslo (viz dále). Poznámka redaktora.

** Doslova „podšéf“. Ve francouzské gastronomii přímý zástupce šéfkuchaře, který přijímá příkazy jenom od něj. Poznámka redaktora.

„To tedy nevím, co to bude,“ řekl šéf. „V každém případě je to podvod... A říkám vám na rovinu, vám oběma, jestli ještě jednou přistihnu tebe nebo Rickyho, jak do toho ležete smetanu, budete celý měsíc jenom loupat zasrané cibule a čistit mušle!“

„Ale tak jsme to dělali u Cira,“ bránil se chabě Ricky. „Takhle se z toho neoddělí máslo.“

„Mně je úplně jedno, jak jste to dělali u Cira,“ odvětil šéf. „Ciro je zavšivená špeluňka. Já to chci takhle... přesně, jak je to v týchle knize. Tak, jak to má být. A přepasírujte to. Čímž nemyslím přecedit to přes nějaký zasraný kus hadru, bůh mě netrestej, ale přes jemný síto. Nechci, aby v tom byly nějaký kousky zasraný cibule! Včera jsem přistihl Tommyho, jak servíruje *beurre blanc* jako... jako nějakou zkurvenou tatarskou omáčku, tolik v ní bylo šalotky! A studenou... ztuhlou na kámen. Takovou, když dáte na rybu, tak se vám sesune do klína jak zmrzlina z kornoutu.“

„Tak jo,“ přikývl Tommy. „Beru... už žádnou smetanu do *beurre blanc*. Předpokládám, že to taky znamená nepřidávat do demiglace* škrob.“

Šéf se otočil a vrhl na něho nevraživý pohled. „Vyser si oko, Tommy!“

Ricky si odhrnul dlouhé blond vlasy z očí a zastrčil nůž do kapsy zástěry. Začal si z levého palce sundávat šedou, rezavě skvrnitou náplast. „Šéf Objevuje Další Kuchařský Zločin. Zločinec Odhalen. Večeřící Veřejnost Děkuje. Případ Uzavřen.“

„Ten palec nevypadá dobře,“ pronesl šéf.

„Už se to hojí,“ pochlubil se Ricky, zvedaje oteklý zarudlý prst, téměř rozpůlený zubatou ránou. Zmačkal starou náplast do kuličky

* Silný hovězí nebo telecí vývar, nazývaný také „fond“ (základ), který se používá na přípravu polévek a omáček. Demi-glacé má za studena rosolovitou konzistenci. Poznámka redaktora.

a pohodil ji na zem. Z náprsní kapsy vytáhl dvě nové náplasti. „Tyhlety kurevský věci nejdou skoro rozbalit.“

Šéf mu pomohl opětovně zalepit ránu. „Jen ať nějaká ta náplast neskončí v jídle,“ zavrčel. Otočil se a zmizel v suterénní kuchyni plné cinkotu a sykotu.

„Dneska je nějaký naštvaný,“ ušklíbl se Tommy. „Co ho žere?“

„Proč myslíš?“ uculoval se Ricky.

„Celý den mne jen buzeruje,“ postěžoval si Tommy.

„Neměli jsme mu dávat tu knížku.“

„Do prdele, to asi ne.“

„Já to nebyl,“ bránil se Ricky. „Já mu o tom neřekl.“

„O té omáčce?“

„Jo, já tě neprásknul.“

„Já vím,“ uklidnil ho Tommy. „To je v pořádku, chlape. Byl to asi někdo z lokálu. Sám by si toho nevšiml... Stephanie si v poslední době namlouvá, jaký je labužník... asi se o tom zmínila. Asi si něco přečetla ve středovní novinové příloze, a tak se hned ve čtvrtek hrnula k šéfovi, aby ho okouzčila svými znalostmi...“

„Mne okouzluje svým mohutným pozadím.“

Tommy pokrčil rameny, naposledy potáhl z cigarety a odhodil ji na ulici. „Až se mu párkrát z omáčky oddělí máslo na půl cestě ke stolu, hned na nás bude křičet, ať do ní přidáme smetanu. Jen si honí triko.“

Ricky pokývl bradou. „Podívej se, kdo sem kráčí.“

„A do prdele!“ zamumlal Tommy. Uviděl Sallyho v půli bloku, jak hází do odpadkového koše zbytek pizzy. Zašklebil se. „To je tedy blbý, chlape. Jen se na něho podívej... vypadá jako kříženec Sonnyho Bona* a Hermanna Göringa.“

* Americký herec, producent a politik, první manžel Cher. Poznámka redaktora.

Ricky se napřímil a měl se k odchodu. „Myslím, že tě nechám s tím tvým strýcem samotného, kámo. Mám něco v troubě.“

Sally obdaroval Tommyho širokým úsměvem od ucha k uchu. „Haló, šéfe! Vaříš něco, co mám rád?“

„Nejsem šéf,“ bránil se Tommy. „Já jsem jen *sous-chef*, už jsem ti to říkal.“

Sally ho objal masitýma rukama, přivinul k sobě a pak ho poplácal po tváři. „Co tím chceš říct? To jako vaříš polívky nebo co?*"“

„Ne, tím chci říct, že nejsem šéf, že jsem druhý šéf, podšéf. Mám nad sebou kmotra. Tomu snad rozumíš, že jo, Sally?“

„Ty ji máš dneska pěkně prořízlou,“ zašklebil se Sally. „Tak copak dneska se svýma kamarádičkama vaříš?“

„Absolutně nic, co by ti chutnalo,“ odpálkoval ho Tommy.

„Žádná telecí pečínka? Žádné těstovinky? A co párečky? Myslel jsem si, že jste fajnová francouzská restaurace. A to nemáte ani ty zasraný párečky?“

„My jsme rybí restaurace... středomořská jídla. Francouzská středomořská kuchyně. Většinou ryby,“ pronesl Tommy.

„A co takhle olihně?“ zeptal se Sally. „To je přece mořská kuchyně. Máte nějaké olihně?“

„Olihně nemáme,“ rozesmutnil ho Tommy.

„Měl bys zkusit olihně, co dělají vedle. Už jsi někde jedl olihně U Hraběte? Mají je vynikající. Skvělé,“ rozněžnil se Sally.

„To jsou leda tak předkožky znovu dané do oběhu,“ odvětil Tommy.

„Jsou skvělé,“ trval na svém Sally.

„Jsou to příšerné sračky,“ nenechal se zviklat Tommy. „Styděl bych se tam vůbec jíst.“

* Francouzská předložka „sous“, tedy „pod“, v angličtině zní podobně jako „soup“ (polévka) nebo „sauce“, omáčka. Poznámka redaktora.

„Jsou dobré.“

„Nejsou. Vždyť nejsou ani čerstvé! Kupují je zmrazené.“

„Tvrdí, že jsou čerstvé,“ vyvalil Sally nevěřičně oči.

„Ale hovno,“ ušklíbl se Tommy. „Jak ti říkám, kupují je zmrazené.“

Sem tam vidím, jak jim je vozí. Kupují jich tuny najednou.“

Sally pozvedl dlaň. „Ty prostě nemáš rád dobrá italská jídla. Do-
hodněme se, že se nedohodneme. Nechci se s tebou přít. Ty jsi nikdy
nevěděl, co je to dobré jídlo. Takže se nedivím.“

„Jak myslíš,“ řekl Tommy a zapálil si další cigaretu. „Jdeš za Har-
veyem?“

„Jo, je tady?“

Tommy přikývl. „Přišel asi před hodinou. Potí se ve své kanceláři,
to je tím počasím. Volá každých deset minut na předpověď počasí.
Jako by ji kvůli němu mohli změnit!“

„Kšefty moc nejdou?“ otázal se Sally.

Tommy pokrčil rameny. „Zeptej se ho sám.“

2

Sally zastihl Harveye, kterak vyhlíží z okna své zanedbané kan-
celáře. Harvey byl muž střední postavy s tmavým kudrnatými
vlasy, na spáncích prošedivělými a ustupujícími z čela. Měl černé
husté obočí a brýle s rohovinovou obroučkou. Stůl měl přeplněný
účty, fakturami a spoustou účtenek. Na stěně, hned vedle kalendáře
plavkového speciálu *Sports Illustrated*, visely dva harmonogramy a dip-
lom, který potvrzoval, že Harvey je oprávněn provozovat zubařskou
praxi ve státě New York, a to spolu s fotografií, na které se usmíval
v bílém lékařském plášti a objímal boubelatou blondatou sestřičku.

„Nazdar, Harvey,“ pozdravil Sally.

„Sally, neslyšel jsi něco o počasí? Naposledy říkali, že má být pěkně,“
přivítal ho Harvey.

„Zaslechl jsem, že má pršet,“ odpověděl Sally. „U Franka v radiu.“

„Proč musí každý víkend pršet?“ zeptal se řečnický Harvey. „Každý
zasraný víkend prší. Kdo kdy něco takového viděl?“

„No jo...“

Harvey se otočil a usadil se do velkého otočného křesla. Dlouze
povzdchl. „Sally, tenhle týden pro tebe nic nemám. Je mi líto. Teď
se nedaří. Tento víkend jsem málem neměl na výplaty. Kluci hned

ve čtvrtek běželi do banky a nechali si proplatit šeky, aby se mohli trochu povyrazit.“

Sally přistoupil blíž ke stolu a pohlédl na Harveye. „Víš dobře, že jsou to už tři týdny. Jseš o tři týdny pozadu. Takže, jak je to?“

„Nevím, co ti mám na to říct. To hrozné počasí. To mne zabije.“ Harvey se předklonil a zalistoval kalendářem. „Potřebuju jen pár dobrých víkendů, pár dobrých pátků a sobotních večerů a nějaké obědy. Já nechci mít s nikým problémy, ale prostě teď nemám.“

„To není dobré,“ zavrtil hlavou Sally. „To vůbec není dobré. Někteří lidé budou smutní, když se od tebe zase vrátím bez peněz. To je zlé.“

„Je mi líto, opravdu,“ omlouval se Harvey.

„Už jsem tady byl třikrát,“ povzdechl si Sally.

„Já vím, já vím,“ odpověděl na to Harvey. „Dělám, co můžu.“

„Tohle neberu,“ zavrčel Sally. „Rozumíš tomu, co říkám?“

„Dělám prostě všechno, co můžu.“

Sally zavrtil hlavou. „Nemůžu se vrátit a zase od tebe nic nepřinést.“

„Fakt dělám všechno, co můžu,“ trval na svém Harvey. „Beru od něho maso. Drůbež a ryby tam, kde mi řekne. Také mléčné výrobky. Musím mu posílat prádlo a často ani nepřijde pořádně vyprané. A odpadky! Ti hoši, co jezdí pro odpadky...“

„Ti nejsou od nás,“ pronesl Sally a namířil tlustý prst na Harveye. „Ti s odpadky nejsou od nás. Nemůžeš s nimi mluvit tak, jak mluvíš se mnou. Jsou to sice přátelé, ale ne takoví přátelé, jako jsme my. Prostě je nechej odvázet smetí a včas jim plat. Ale jestli by po tobě chtěl někdo z nich něco jiného, tak mi to řekni. Platí?“

„Jistě,“ odpověděl Harvey.

„Rozumíš tomu?“ zeptal se Sally.

„Rozumím,“ přikývl Harvey.

„Dobrá, a jak tedy vyřešíme ten problémek, co tu máme?“ zeptal se Sally.

„Možná bys mi mohl ještě týden posečkat,“ zaškemral Harvey.

„Poslyš,“ pronesl Sally zvýšeným hlasem, „ty nejsi schopen zaplatit ani ten zasraný poplatek a říkáš ‚možná‘? Říkáš ‚příští týden‘? Tady není žádný příští týden! Mám tě rád, Harvey, jsi prima chlap. A mé neteři jsi jednou skvěle spravil zuby. Zaměstnal jsi mého synovce Tommyho. Toho si vážím. Ale tohle...“

„Co takhle steaky?“ pronesl Harvey s nadějí v hlase. „Mám dole nádherné steaky. Taky humří ocásky...“

„Nechci žádný zasraný steaky,“ vyjel Sally zvýšeným hlasem. „Co bych, do prdele, dělal s nějakějma zasranejma steakama? Můžu se přecpat steaky, kdykoliv mne napadne! Takhle to nepůjde! Tohle není žádná hra. Tohle je vážná věc. Jde už o tři podělaný týdny. On chce svoje peníze, a to pravidelně. Chápeš, o co tady jde?“

„Já jen nevím, co mám dělat,“ odpověděl Harvey poraženecky zpoza stolu. „Já prostě nevím, co bych ještě měl udělat.“

„Já ti tedy řeknu, co uděláme,“ řekl Sally. „Osobně tě ještě na jeden týden založím. Z vlastní kapsy. Jeden týden. Tenhle. A příští týden...“

Sally se naklonil přes stůl a popadl ho za tváře. Harvey si povšiml zlatých hodinek Piaget, které se mu pohupovaly na zápěstí jako nějaký náramek. Pak mu Sally několikrát uhodil hlavou o stůl, až uslyšel zvuk tříštících se brýlí.

Harvey si přidržoval na krvácejícím nosu pomačkaný ubrousek. Sally pozoroval zpovzdálí s profesionální netečností jeho obličej.

„Příště už žádné hrátky nebudou,“ řekl. „Příště se už nenechám takhle ojet. Žádný ‚příští týden‘, chápeš, ty kokote? Už žádné ‚dělám, co můžu‘. Prostě mi dáš ty zasraný prachy. Včas. Půjč si. Okradni svoje společníky. Vrať se zpátky k trhání zubů, když nebude zbylí. Tohle je vážná věc. Viděl jsi *Kmotra*, ne?“

Harvey přikývl.